

Bir Kez Daha Ulusal Sorunumuz ve Alaturka Enternasyonalizmimiz Üzerine

Garbis ALTINOĞLU

17 Ağustos 2017

Bugün Türkiye solunun önemli bir bölümü TEMEL ya da BİRİNCİL görevinin Kürt ulusal hareketini destekleme ve onunla dayanışma içinde olmak olduğuna inanıyor ya da bu inanışa göre davranıyor. Bu inanışın böylesine açık ve net bir biçimde formüle edilmemesi ya da devrimci hareketin bu konuya ilişkin çıplaklığını, apış arasını örten bir incir yaprağıyla gizlemeye çalışması kimseyi kandırmamalı. Yaşanan gerçek tastamam budur. Bu anlayışın, Kemalizmin ve Türk milliyetçiliğinin nüfuz alanından kurtulmayı başarmış olan ilerici/ devrimci çevreler ve aydınlar arasında da önemli ölçüde yaygınlık kazanmış olduğu bir gerçek. Buna bağlı olarak, sol hareketin, daha doğrusu komünist hareketin değişik ulus, milliyet ve mezheplerden Türkiye ve Kuzey Kürdistan proletaryasının bilinçlendirilmesi, bağımsız örgütlenmesi ve anti-kapitalist savaşıma çekilmesi görevini üstü kapalı bir biçimde de olsa reddettiğini görüyoruz. Tabii bu hareket Marksizmin, ezilen ulus proletaryasının kendi bağımsız sınıfsal örgütlenmesini, savaşımın İLK evrelerinde bile zorunlu gördüğünü unutuyor ya da unutmuş gözükmeyi tercih ediyor. (1) Yani bu harekete göre proleter enternasyonalizmi, ezilen ulusun haklı direnişini ve tüm haklarını savunmaktan ibarettir hatta ona eşittir. Daha da tuhafı ve utanç verici olanı ise şu: Kendilerini Marksist-Leninist sayan bir dizi devrimci örgüt -en azından kâğıt üzerinde- çok, hem de çok çok iyi biliyor olmalarına rağmen Marksizmin bu temel yaklaşımını savunmaktan çekiniyor ve kaçınıyor. Ya da en iyi olasılıkla bunu utanarak ve dil ucuyla yapıyor.

Oysa Marksizmin klasikleri ve özellikle de Lenin bu konuya ilişkin görüşlerini her zaman net ve dosdoğru ortaya koymuşlardır. Lenin'in ve O'nun ve izleyicilerinin bu konuya ilişkin tutumu sağa sola çekştirilmeye ve çarpıtılmaya hiç de elverişli değildir. Lenin, 1903'de kaleme aldığı bir makalesinde şöyle diyordu:

Ne var ki kendi kaderini tayin özgürlüğü için savaşım vermeyi, hiç duraksamaksızın tanımamız, ulusal kaderini tayin etmeyi amaçlayan her isteği kesinlikle destekleme yüklenimi altına girdiğimiz anlamına gelmez. Proletaryanın partisi olarak Sosyal-Demokrat parti, halkların ya da ulusların kendi kaderini tayin hakkı yerine proletaryanın kendi kaderini tayin hakkına geçerlilik kazandırmayı kesin temelli ödevi sayar. Her zaman ve hiç duraksamaksızın bütün ulusların proletaryasınının yakınışbirliği için çalışmalıyız. Yeni bir sınıflı devletin kurulmasına yardımcı olacak istekleri ancak belli özel durumlarda öne sürebilir, aktif olarak destekleyebiliriz.

(Programımızda Ulusal Sorun,Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, s. 11-12) Lenin'in burada, ulusal hareketin hedefi için yaptığı, Yeni bir sınıflı devletin kurulması nitelmesine dikkat edelim. Evet, ezilen ulusun ezen ulusa karşı yürüttüğü haklı ve meşru direnişin sonal hedefi, bağımsız bir devletin kurulmasıdır. Ulusal hareket, sınıfların ortadan kaldırılmasını talep etmediğine ve etmeyeceğine/ edemeyeceğine göre bu yeni devlet de sınıflı bir devlet, yani ezilen ulusun burjuvazisinin egemen olduğu bir devlet olacaktır.

O sözlerini şöyle sürdürüyordu:

PSP (Polonya Sosyalist Partisi- G. A.), ulusal sorunun, biz' (Polonyalılar) ve onlar' (Ruslar, Almanlar, vb.) karşıtlığına öncelik verirler. Oysa sosyal-demokrat, biz' proleterler ve onlar' burjuvazi karşıtlığına öncelik verir. (aynı yerde, s. 21) Başta Kürt ulusal hareketi gelmek üzere Türkiye'deki ve diğer bazı Ortadoğu ülkelerindeki ezilen ulus hareketlerinin ve onların izleyici ve sempatizanlarının tutumu da aynıdır. Onlar da, biz' proleterler ve onlar' burjuvazi karşıtlığına DEĞİL, biz' (Kürtler, Ermeniler, Süryaniler vb.) ve onlar' (Türkler, Araplar, Farslar vb.) karşıtlığına öncelik veriyorlar. Sınıf kavramının ve sınıf savaşımının neredeyse unutulduğu günümüzde, etnik, dinsel, mezhepsel kimliklerin öne çıkarılması moda hline geldi. Artık hemen hemen herkes Kürtler, Araplar, Aleviler, Türkler, Müslümanlar, Hristiyanlar, Rumlar, Ermeniler gibi terimlerle yazar ve konuşur oldu. Bu bakımdan Lenin'in, sınıfsal ve siyasal ölçütleri esas almamız gerektiğini vurgulayan bu anımsatması son derece yerindedir. Hemen hemen herkes, Almanlar kategorisinin en zengin tekelci burjuva ile en yoksul Alman'ı, Hitler ile

Thalmann'ı, Kürtler kategorisinin Barzani gibi mültimilyoner ve gerici bir Kürt lideriyle yaşamını çöp toplayarak kazanan Kürt yoksulunu, Ruslar kategorisinin milyarlar Rus oligarklarıyla Lenin'i ve Stalin'i savunan Rus emekçilerini, Türkler kategorisinin Talat Paşa ile İbrahim Kaypakkaya'yı vb. aynı sepete doldurmak anlamına geldiğini bilir ya da daha doğrusu bilmek zorundadır.

Devrimci hareketin ana gövdesinin bu sakat, özgüvenden yoksun ve edilgen tutumunun siyasal pratik alanındaki sonucu onun, Kürt ulusal hareketinin basit ve önemsiz bir kuyruğu ve uzantısı hline gelmiş olmasıdır. (Rojava'da ya da başka yerlerde İslami terör örgütlerine karşı YPG ile omuz omuza savaşmak ve şehitler vermek bu gerçeği ne yazık ki değiştirmiyor.) Türkiye devrimci hareketinin ana gövdesinin bu tutumu, ezilen ulus (Kürt, Ermeni, Rum vb.) milliyetçilerine, TÜM taleplerini, hatta strateji ve taktiklerinin TÜMÜNÜ kayıtsız koşulsuz desteklemeyen herkesi ezen ulus milliyetçisi, şoven, sosyal-şoven olarak niteleme olanağını sağlamaktadır. Onların da bu imtiyazlarını çoğu kez tepe tepe kullandıklarını ve kendilerini hedef alan birkaç eleştirmene karşı bu etkili silahı doğrulttuklarını söylemek bir abartma olmayacaktır. Lenin'in izinden giden Stalin, 1913'de kaleme aldığı Marksizm ve Ulusal Sorun başlıklı yazısında milliyetçi baskı siyasetinin ezilen ulus burjuvazisinden çok ezilen ulus proletaryasına zarar verdiğini anlattıktan sonra şöyle diyordu:

Ama milliyetçi baskı siyaseti, proletarya davası için bir başka yönden de tehlikelidir. Bu siyaset, nüfusun geniş katmanlarının dikkatini toplumsal sorunlardan, sınıflar savaşımı sorunlarından, ulusal sorunlara, proletarya ile burjuvazinin ortak sorunlarına doğru çevirir. Ve bu da çıkarların uyumu yalanını yaymak için, proletarya sınıf çıkarlarına gölge düşürmek için, işçi sınıfını manevi bakımdan köleleştirmek için elverişli bir alan yaratır. Böylece tüm milliyetler işçilerinin birleşme işinin önüne ciddi bir engel dikilmiş olur. (Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, s. 25) O, daha sonra ulusun istediği biçimde örgütlenme hakkına sahip olduğunu belirtiyor ve sözlerini şöyle sürdürüyordu:

Elbette bu, sosyal-demokrasinin (komünist hareketin- G. A.) ulusun ne olursa olsun, bütün istemlerini savunacağı anlamına gelmez. Ulus, eski düzene dönme hakkına da sahiptir, ama bu, sosyal-demokrasinin, sözkonusu ulusun şu ya da bu kurumunun böyle bir kararını onaylayacağı anlamına gelmez. Proletaryanın çıkarlarını savunan sosyal-demokrasinin ödevleri ile, çeşitli

sınıflar tarafından oluşturulmuş olan ulusun hakları iki farklı şeydir. (aynı yerde, s. 27)

Bu noktada dönüp dolaşıp ezilen ulus milliyetçiliği ile ezen ulus milliyetçiliğinin çok önemli bir ORTAK noktasına ya da noktalarına geliyoruz: Her ikisi de ulusun farklı ve hatta çıkarları birbirine KARŞIT sınıflardan, yani sömürülen sınıflarla (proletarya vb.) sömüren sınıflardan (burjuvazi vb.) oluşan toplumsal varlıklar olduğu gerçeğini açık ya da üstü örtülü bir biçimde yadsırlar. Yani her ikisi de, Kemalizmin Türkiye toplumu için öne sürdüğü imtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir kütle formülasyonu üzerinde düşünce birliği içindedirler. Ve dolayısıyla her iki burjuva katmanı da, kendi proleterlerini sömürdükleri düzenin, yani kapitalizmin ayakta kalmasından ve onları sınıfsal baskı altında tutmalarına olanak veren şu ya da bu tipte bir burjuva diktatörlüğü rejiminin sürdürülmesinden yanadırlar

Demek ki bugünün Türkiye devrimci hareketinin 1972’de, henüz 23 yaşında olan genç bir devrimciden öğreneceği şeyler var. İbrahim Kaypakkaya, bu tarihte kaleme aldığı Türkiye’de Milli Mesele adlı yazısında şunları söylüyordu:

Her şeyden önce şunu belirtelim ki, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası burjuva milliyetçiliğinin bayrağı altında yer almayacaktır. Stalin yoldaşın ifadesiyle, Bilinçli proletaryanın denenmiş olan kendi bayrağı vardır ve onun burjuvazinin bayrağı altında safa girmesinin gereği olamaz.’

İkinci olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı altında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların sınıf mücadelesine önderlik edecektir. Türkiye devletini kendisine temel alarak, Türkiye içindeki bütün uluslardan işçileri ve emekçileri ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir.

Üçüncü olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası Kürt milli hareketinin Türk hakim sınıflarının zulmüne, zorbalığına ve imtiyazlarına yönelen, her türlü milli baskının kalkmasını ve milletlerin eşitliğini hedef alan genel demokratik muhtevasını kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir. Diğer ezilen milliyetlerin aynı yöndeki hareketlerini kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir.

Dördüncü olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, çeşitli milliyetlere mensup burjuvazi ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için yürüttükleri mücadelede tamamen tarafsız kalacaktır. Bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milli hareketi içindeki Kürt milliyetçiliğini

güçlendirmeye yönelen eğilime asla destek olmayacaktır burjuva milliyetçiliğine asla yardım etmeyecektir Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için giriştikleri mücadeleyi kesinlikle desteklemeyecektir yani, Kürt milli hareketi içindeki genel demokratik muhtevayı desteklemekle yetinecek, onun ötesine geçmeyecektir. (Seçme Yazılar, s. 226-27)

NOTLAR

(1) Lenin 1920’de kaleme aldığı Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu Üzerine Öntaslak Tezlerinde şunu açıklıkla belirtiyordu:
Komünist Enternasyonal, sömürge ve geri ülkelerdeki burjuva demokratik ulusal hareketleri, ancak bütün geri ülkelerde, lafta komünist olmayan, geleceğin proleter partilerinin öğelerinin biraraya getirilmesi ve kendi özel görevlerini, yani kendi uluslarının burjuva-demokratik hareketlerine karşı savaşma görevlerini kavrayacak biçimde eğitilmesi koşuluyla desteklemelidir. Komünist Enternasyonal, sömürgelerde ve geri ülkelerde burjuva demokrasisi ile geçici bir bağlaşma kurmalı, fakat onunla kaynaşmamalı, tersine en ilkel biçimde de olsa proletarya hareketinin bağımsızlığını korumalıdır. (Theses, Resolutions & Manifestoes of the First Four Congresses of the Third International, s. 80)

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)